

လုံးချင်းစက္ကသစ်

သင်ဖြတ်နိုး

ပန်းကလေးတစ်ပွင့်

အခန်း (၁)

“ဂျာနယ်”

“ဖတ်”

“ဟာ”

“ဟောတော့”

ကေတု ဘေးမကြည့်ဘာမကြည့်နှင့် ဂျာနယ်ကိုလိပ်ပြီး ခြံထဲပစ်ထည့်လိုက်တာ လူတစ်ယောက်အား ထိမိသွားသည်။ ကေတု ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှင်ဘိုးဘိုးကြီး ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွားတော့၏။ ဟောတော့ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကေတုကို နေ့စဉ် ဂျာနယ်အားပေးနေသောအိမ် နမော်နမဲ့ လုပ်မိသည်။

“ဟဲ့ ... ကောင်မလေး နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ လူတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် မမြင်ဘူးလား”

“ရှင်”

“ဘာရှင်လဲ”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကေတု တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဘိုးဘိုးကြီး ထိုင်နေတာ မမြင်လို့ ပါ”

“နင်တော်တော်

ရှုပ်ပလာနိုင်တဲ့

ကောင်မလေးပဲ၊

မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက်ပေါ့ပျက်ပျက်လုပ်ရလားဟဲ့၊ နောက်နေ့က စပြီး ဂျာနယ်လာမပို့နဲ့ တော့”

“ရှင်”

“အရင်ပို့နေကျကောင်လေး ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ညည်း လာပို့တာ မျက်စိကိုနောက်နေတာပဲ၊ ငါကြည့်နေတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ အရင်ကောင်လေးက တခြားအ လုပ်သွားလုပ် လို့ ကျွန်မ အစားပို့ပေးတာပါ၊ နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ ကေတုကို ဆက်အားပေးပါ”

“မပေးဘူး၊ ငါ့အဖေကံကောင်းလို့ နင့်ကိုကြည့်မရတာ ကြာပြီ၊ မပို့နဲ့ ”

“ဒီမှာ ”

“စကားမရှည်နဲ့ ၊ နင်မလာနဲ့ တော့၊ သွား”

အိမ်ရှင်အန်တီကြီးက ဒေါသတကြီး အော်ထုတ်ပြီး ပြန်ဝင်သွားသည် ။ ကေတုအား အော်ငေါက်ထုတ်ပစ်၍ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည် ။ ဟွန်း ... ကြီးကျယ်လိုက်တာ မုန်းတယ်။ မပို့ဘူး။ အားမပေးလည်း နေပေါ့ ။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားတာပဲဟာ။ အဲ မဖြစ်သေးဘူး အုတ်စိုက်ကပြောတယ် အဲဒီအိမ်က ဂျာနယ်ထွက်သမျှ ယူတာတဲ့ ၊ နင်ပြဿနာမရှာနဲ့ တဲ့ ။ နင်ငွေရှာတာ သည်းခံရမယ်တဲ့ ။ လူ့အောက်ကျို့လို့ မသေဘူးတဲ့ ။ ကေတုမှာ အမေ့ဆေးဖိုးအတွက် ငွေလိုနေတာပဲ။ တစ်အိမ် လွတ်သွားရင် အမြတ်က လျော့သွားမယ်။ တော်ဝင်နွယ် အိမ်ကြီးက ဂျာနယ်တွေ အများကြီးအားပေးတာ ကေတုကလည်း ကေတုပဲ။ ဒီနေ့မှ အချိန်နောက်ကျနေလို့ မြန်မြန်ပစ်ထည့်လိုက်တာပါ။ ကေတုမှားတာ။ ဒီ

လိုအိမ်မျိုးကို တရိုတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံရမယ်လို့ အုပ်စိုးက သေသေချာချာ တတွတ်တွတ်မှာ လိုက်တာပဲ။ သေပြီ။ ကေတု ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲနော်။ ခြံရှေ့ကနေ ထွက်မသွားသေးဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည် ။

“ကျွီ”

“အမေ”

ကားတစ်စီးက သူမအနားကပ်ပြီးမှ ထိုးရပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ကေတု လန့်သွားကာ ဒေါသတွေ ပေါက်ကွဲပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသူကို ကေတု ရန်ထောင်ပစ်မိသည် ။

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘာအချိုးချိုးတာလဲ၊ ကျွန်မကို လမ်းဘေးမှာ ထိုင်နေ တယ်ဆိုပြီး အထင်စမောလို့ ကားရပ်ခေါ်တင်မလို့ ပေါ့လေ၊ ကျွန်မက အကြံအဖန် မဟုတ်ဘူး အမှန်အကန်”

“ဘာ”

“ဘာရမှာ လဲ၊ ရှင်အကြောင်း ကျွန်မကမသိဘူးထင်လို့ လား၊ မိန်းက လေးတစ်ယောက် လမ်းဘေးမှာ ရှိနေပြီဆိုရင် ရှင်တို့ အကျင့်ဆိုးတွေက မိန်းမပျက်ထင်ပြီး ကားရပ်ခေါ်တင်ချင်တော့တာပဲ၊ ရုတ်ရုတ်ရုတ်ရုတ်မ လုပ်နဲ့ နော်၊ ငုတ်တုတ်မေ့သွားမယ်”

“ဟေ့ ... မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ်က ဒီအိမ်က”

“ရှင် ဒီအိမ်ကဟုတ်လား၊ အမလေး တွေ့ရတာဝမ်းသာလိုက်တာ၊ စောစောက ကေတု ရန်ထောင်သွားမိတာ တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ဒီအိမ်ကဆိုရင်လေ စောစောက ကေတု အမှားတစ်ခု လုပ်မိလို့ အိမ်ရှင်အန် တီကြီးက ကျွန်မကို ဂျာနယ်မပို့နဲ့ တော့တဲ့ ၊ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်နေလို့

ပါ။ ဟို ဟိုလေ အိမ်ရှင်တွေက ကျွန်မကို တောင်းပန်ပါတယ်လို့ ၊ နောက် တစ်ခါ ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ဂျာနယ်တွေဆက်ပြီး လာပို့ပေးပါရစေ လို့ တောင်းပန်ပေးပါ”

“ဟေ့”

“အဟဲ ... ဒီဂျာနယ်ပို့တဲ့ အလုပ်ကို ကေတုသူငယ်ချင်း အုပ်စိုးပိုင်ဆီ က ယူထားတာပါ။ သူက ကျွန်မ ဆက်ဆံရေးကြလို့ ဖောက်သည် အိမ် တွေပျက်ရင် သူပြန်ယူမယ်တဲ့ ”

ဂျာနယ်လိုက်ပို့နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သူ ထူးဆန်းစွာကြည့်မိသည် ။ ဂျာနယ်ပို့တာ ယောက်ျားလေးတွေပဲရှိတာ ကောင်မလေးက သူမကိုယ်သူမ ကေတုတဲ့ ။ ဒီကောင်မလေး မျက်ဝန်း တွေက ဖြူစင်တောက်ပနေ၏။ ချောချောမောမော ဖူးဖူးစင်စင်လေးပဲ။ ဂျာနယ်လိုက်ပို့နေတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကို တော်ဝင်နွယ်ကထင်ပြီး ပြောချင်တာတွေ ပြောနေသည် ။ မင်းက တကယ်ပဲ မစေ့စပ်မသေချာ တဲ့ ပေါ့ပျက်ပျက် ကောင်မလေးထင်တယ်။ ကြည့်စမ်း စောစောက ထင် ရာမြင်ရာ အကြံအဖန်တွေကို ကောက်တင်တတ်တဲ့ လူဟု ဇွတ်ပြောနေ သည် ။

သူ့စကားကိုလည်း ဆုံးအောင်နားမထောင်။ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် တောင်းပန်နေတဲ့ ကောင်မလေးဖြစ်သည် ။

“တောင်းပန်ပါတယ်နော် ဦး၊ စောစောကလေ ကေတု အရမ်းအရေးကြီးနေလို့ ၊ ဟို အရေးကြီးတယ်ဆိုတာကလည်း ကေတု သင်တန်းသွားစရာရှိလို့ ပါ။ အဟဲ ဒီမနက် အိပ်ရာထ တော်တော်နောက် ကျသွားတယ်လေ၊ အပျင်းထူလို့ နောက်ကျတာ မဟုတ်ဘူး နော် ဦး၊ ည က စာတွေကျက်တာ အိပ်ရာထနောက်ကျသွားလို့ ပါ”

“ဟေ့ ... မင်းက ကိုယ့်ကို ဦးတဲ့ လား၊ ဘာဖြစ်လို့ ဦးခေါ်တာလဲ၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်က ဦးခေါ်ရမယ့် အရွယ်ဖြစ်နေလို့ လား”

“ရှန် ... ဟို ... ဦးလို့ ခေါ်တာ မကြိုက်ဘူးလားဟင်၊ ကေတုက ရိုသေသမှုနဲ့ ပါနော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဦးခေါ်တာမကြိုက်ရင် ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲဟင်၊ အစ်ကိုလား၊ ကိုကိုကြီးလား”

ကေတုဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး စိတ်မဆိုးနိုင်တဲ့ အပြင် သူရယ်ချင်မိသွားသည် ။ တကယ့်ကောင်မလေးပဲ။ အဝတ်အစားက ခပ်နုတ်နုတ် ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ဖြစ်နေပေမယ့် မျက်နှာလေးက ချောနေ၏။ ဒါကြောင့်လည်း သားလူပျိုရှိနေတဲ့ အန်တီချိုချိုက မပတ်သက်စေချင်တာပဲ ဖြစ်နိုင်သည် ။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ကေတုဝတီ”

“ဘာ ... ကေတုမတီတဲ့ လား၊ မင်းက တောင်ငူကလား”

“ကေတုမတီမဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကေတုဝတီပါ၊ အလွယ်တကူ ကေတုလို့ ပဲခေါ်နိုင်ပါတယ်၊ အရေးကြီးတာက ဒီအိမ်ရှင်အန်တီကြီး ကျေနပ်အောင်ပြောပေးပါနော် အစ်ကိုကြီး”

“ဒီမှာ ”

“ရှင်”

“ဒီအိမ်ကဖောက်သည် ပျက်သွားရင်လည်း ကိုယ်တစ်အိမ်စပ်ပေးမယ်၊ ပို့ပေးမလား၊ အဲဒီအိမ်က ထွက်သမျှဂျာနယ်ယူမှာ တစ်နေ့ သုံးစောင်လောက်ပို့ပေးရမယ်ထင်တယ်”

“ပို့ပေးပါ့မယ်၊ ကေတုကို စပ်ပေးပါနော်၊ ဖောက်သည် အိမ်တိုးတာ ပျော်လိုက်တာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်၊ သွားလိုက်ပါဦးမယ်၊ ပို့ပေးရမယ့်ခြံရဲ့ လိပ်စာလေး”

“မဝေးပါဘူး၊ ဒီခြံနဲ့ ငါးခြံကျော်ပဲ၊ အမှတ် ()”

“ဟို ... ဟို သူတို့ က ယူပါ့မလား၊ တော်ကြာ ကေတုသွားပို့ရင် အော် ငေါက်လွှတ်မှာ ကြောက်လို့ ပါ”

“မလွှတ်ပါဘူး၊ အဲဒီခြံက ဂျာနယ်ပို့တဲ့ လူ ရှာခိုင်းထားတယ်လေ၊ လူ သစ်တွေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့၊ သွားပို့ပါ့မယ်၊ ဒီကစပ်ပေးတဲ့ အစ်ကိုကြီး မျက်နှာမပျက်ရအောင် ဒီတစ်ခါတော့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံပါ့မယ်”

“ဟေ့ ... မင်းကိုယ့်နာမည်ကိုရော မမေးတော့ဘူးလား”

“ဪ ... ရပါတယ်၊ သိစရာမှ မလိုတာ၊ မသိချင်ပါဘူး၊ အခုလိုကူညီတာပဲ ကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါပြီ”

ကောင်မလေး ထွက်သွားသည် ။ မာနတော့ရှိသားပဲ။ မလိုအပ်တာတွေ မစပ်စုတဲ့ သဘောပဲ။ မဆိုးပါဘူး။ အလုပ်သဘောကလွဲပြီး ဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားဘူးထင်တယ်။ သူကားပေါ် ပြန်တက်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သည် ။ စောစောက ကောင်မလေး ခြံဝပ်တ်ထိုင်နေလို့ သူက ရိုရိုသေသေ ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ဖယ်ခိုင်းဖို့ ဖြစ်သည် ။

“တီ ... တီ”

“တီ”

ခြံစောင့်ကြီးက ခြံတံခါးကို ပြေးဖွင့်ပေးသည်။ သူ ခြံထဲသို့ ကား
မောင်းဝင်လာခဲ့၏။ တိုက်ထဲဝင်လိုက်သည် နှင့် အန်တီချိုချိုက သူ့ကို
ဆီးကြိုနေသည်။ ။

“မောင်သိမ်လာတာနဲ့ အတော်ပဲကွယ်၊ အန်တီလည်း အခုပဲ ဖုန်းဆ
က်ခေါ်တော့မလို့၊ မင်းအဘိုး ချော်လဲတာ ခါးနာသွားလို့ လေ”

“ဗျာ”

“ဟို ဂျာနယ်လာပို့တဲ့ ရှုပ်ပလာကောင်မလေးလေ၊ ရှေ့မကြည့် နော
က်မကြည့်နဲ့ ဂျာနယ်တွေကိုလိပ်ပြီး ခြံထဲစွတ်ပစ်လိုက်တာ မင်းအဘိုး
ခြံထဲဆင်းပြီးထိုင်နေတာ မှန်လို့ ခါးနာသွားတယ်”

ကေတုပဲ။ အန်တီချို စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း စိတ်ဆိုးချင်စရာ။ အသ
က်ရှစ်ဆယ်ကျော် အဘိုးလဲကျတော့ ခါးနာသွားပုံပင်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ လဲ
နေသည်။ ။

“တော်တော်အမြင်ကတ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး၊ ဒေါသဖြစ်
လိုက်တာ၊ ဘယ့်နှယ် မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက် ပေါ့ပျက်ပျက်လုပ်စ
ရာလား၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဂျာနယ်လိုက်ပို့နေတယ်၊ လုပ်စ
ရာအလုပ် ဒီလောက်ရှားလား”

အန်တီချိုကတော့ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုရင်း သိမ်အား အဘိုးကို
ဆေးရုံပဲ တန်းပို့ရမလားဟု မေးသည်။ ။ အန်တီချိုက နဂိုကမှ အဖေဆိုရ
င် သဲသဲလှုပ်။ ဖခင်ကို ဂရုစိုက်တတ်၏။ အဘိုးက ဘာမှ မဖြစ်ပေ။ ခါး
က နည်းနည်းလေးတော့ မျက်နေသည် ဟု ပြောသည်။ ။

“သိမ် အဘိုး ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ နည်းနည်းပါ၊ သမီးချိုက စိတ်
ပူနေတာပါ။ အဘိုး ပြောပါတယ် နည်းနည်းပါလို့ ”

သူစမ်းသပ်လိုက်တော့ အဘိုးခါးက နည်းနည်းလေးနာနေသည် ။
တခြားစမ်းသပ်မှုတွေ အကောင်းပဲ။ မင်းလုပ်ရပ်က အန်တီချိုကို တော
င်းပန်ဖို့ တောင် တော်တော်ခက်တဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ ကေတု၊ အဘိုးကြီးက ဒီခြံ
ကလူတွေ သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ဂရုစိုက်ခြင်းခံရသည့် မိသားစုအချစ်
တော်ကြီး။ သူ အန်တီချိုကို ဖျောင်းဖျာပြောဆိုဖို့ ပင် ခက်နေသည် ။

“အန်တီဖေဖေ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့ ဒီကောင်မလေးကို တရား
စွဲမယ်၊ အရင်က ကြည့်စမ်း လူကြီးတစ်ယောက်ထိုင်နေတာ မလေးမ
စားနဲ့ ”

“စောစောက အဲဒီကောင်မလေးကို ခြံမှာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်
အန်တီချို၊ တောင်းပန်ချင်လို့ တဲ့ ၊ အရေးကြီးတဲ့ သင်တန်းသွားစရာရှိလို့
အလောတကြီး ပစ်လိုက်မိတာပါတဲ့ ”

“မရဘူး ... ဘယ်လိုပဲ တောင်းပန်တောင်းပန် လုံးဝကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်
ဘူး၊ ဒီကောင်မလေး သူဌေးရပ်ကွက်ထဲ လာပြီး ဂျာနယ်ပို့တာ
အကြောင်းရှိရမယ် သိခံ၊ မရိုးသားနိုင်ဘူး”

သိခံမပြောချင်တော့။ အန်တီချိုမှာ သားရှိသည် ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကော
င်မလေးကို အမြင်ကတ်နေတာပဲဖြစ်နိုင်၏။ သမီးက သိခံသူငယ်ချင်း
နွေးနွေးချို။ သူက ဒေါက်တာ မြတ်သိခံ။ အန်တီချိုသား သူရိန်ချိုက မန္တ
လေးက အဘွားဆီမှာ အလည်သွားနေသည် ။

“ဘယ်လိုပဲ၊ ဒေါက်တာကြီး ရောက်နေတာကိုး၊ အဘိုး ဘာဖြစ်လို့
လဲဟင် မေမေ”

“ဒီမှာ လေ သမီးအဘိုးက ခြံထဲဆင်းချင်တယ်ဆိုလို့ မေမေက ဆင်း
ပေးပြီး အိမ်ထဲခဏဝင်လိုက်တာ၊ ဟို ဂျာနယ်ပို့တဲ့ ကောင်မလေးလေ
ဂျာနယ်အလိပ်နဲ့ ရမ်းပစ်လိုက်တာ လဲကျသွားလို့ ”

“ဟင် ... အဘိုး ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဒီကောင်မလေးက ဂျာနယ် လာပို့တာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ် တော်တော် ရှုပ်ပလာမလေးပါပဲ၊ မိန်း ကလေးလုပ်မယ့် အလုပ်မဟုတ်ဘဲ လုပ်နေတာ ပေါ့ပျက်ပျက်ကောင်မ လေးပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ မေမေ”

အန်တီချိုရော နွေးပါ ကေတုအား ဝိုင်းဝန်းအပြစ်တင် ပြောဆိုကြိမ်း မောင်းနေကြ၍ ကေတု တောင်းပန်ခိုင်းတဲ့ စကားတွေကို မပြောပြဖြစ် တော့။ ဒီကောင်လေးကို ကြည့်ရတာ ဘဝကို အတော်လေး ရုန်းကန်နေ ရပုံပင်။ ကေတုအကြောင်းတွေးမိတိုင်း သူရယ်ချင်နေသည် ။ အဘိုး စိုး ရိမ်စရာမရှိပါဘူးဟု ပဲ ပြောပြီး သိမ် ပြန်လာခဲ့၏။ ခြံဝရောက်တော့ စွာ တေးလန်မလေးကေတုကို သတိရပြီး သိမ်ပြီးလိုက်မိသည် ။

*

အခန်း (၂)

“ကေတု”

“ဟင်”

“နင် အလုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ သေသေချာချာ မလုပ်ရတာလဲ၊ အခုဖောက်သည် ပျက်ပြီ၊ အဲဒီခြံက ထွက်သမျှဂျာနယ် အကုန်ယူတာဟ”

“သေချင်တာပဲ အုပ်စိုးရယ်၊ ကေက သင်တန်းနောက်ကျနေလို့ ထွက်သမျှဂျာနယ်တွေလိပ်ပြီး ပစ်လိုက်တာ”

“သေလိုက်၊ ဒီလောက်အများကြီး”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလေ သားရေပင်နဲ့ ကို သေသေချာချာ စည်းပြီး ခြံထဲ ပစ်ထည့်လိုက်တာဟ၊ အရင်က ဘယ်သူမှ မရှိဘူးလေ”

“နင် ခြံတံခါးမှာ ညှပ်ထားခဲ့ပါလား”

“မနေ့ကတော့ ကေ ခြံမှာ ညှပ်ခဲ့တော့ နောက်တစ်ခါ တံခါးမှာ မညှပ်ပါနဲ့ တဲ့ ၊ သူများ တွေယူသွားလို့ တဲ့ ၊ ခြံထဲပဲ ပစ်ထည့်ထားခဲ့ပါတဲ့လေ”

“အခု ဖောက်သည် ပျက်ပြီမဟုတ်လား ကေတု”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကေတုပဲဟာ အခု နောက်ထပ်ဖောက်သည် အသစ်တောင် ထပ်တိုးလာသေးတယ် အုပ်စိုး”

“ဘာ”

“ဒီမှာ လေ လိပ်စာ၊ တော်ဝင်နွယ်ခြံထဲကထက် ပိုပြီး ဂျာနယ်ဖတ်တယ်တဲ့ ဟ”

“ပြစမ်း”

“ဒီမှာ ”

“ဟုတ်ပါ့မလားဟ၊ ဒီလိုလူတွေနဲ့ ဆက်ဆံရင် သတိထားရတယ်ဟ၊ နင့်ကိုငါ ပြောထားတာပဲ၊ ရိုရိုသေသေနဲ့ စည်းကမ်းရှိရှိ ဆက်ဆံရမယ်လေ”

“အင်းပါဟာ ... နောက်ဆို သတိထားပါ့မယ်၊ ဒီအလုပ်ကိုတော့ ပြန်မယူနဲ့ နော်၊ တခြားအလုပ်တစ်ခု မရခင် ငါ့မှာ ဝင်ငွေရှိမှ ဖြစ်မှာ ဟ”

“အေးပါ ... ဒါကြောင့် နင့်ကိုသတိပေးနေတာပေါ့၊ အလုပ်ကို ရိုသေစမ်းပါဟာ၊ ဒီအလုပ်က မိန်းကလေးတွေ သိပ်မလုပ်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်နိုင်တယ်ဟ”

“ဟုတ်တယ်နော်”

ခြံဝမှာ အိမ်ရှင်အဘွားကြီးရဲ့ သားနဲ့ တွေ့တယ်ဆိုတော့ အုပ်စိုးက တော်ဝင်နွယ်ခြံကြီးထဲမှာ အဘွားကြီးနဲ့ သားငယ်က မန္တလေးမှာ တဲ့ ။ သမီးကြီးပဲရှိသည် တဲ့ ။ ကေတုအံ့ဩသွားရသည် ။ ဒီလူက တော်ဝင်နွယ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။ ကေတုကလည်း စိတ်ကြီးပြီး သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နားမထောင်ဘဲ တောင်းပန်စကားတွေပဲ ပြောနေသည် ။ ပြီးတော့ သူ့ကို ကေတု အထင်မှားပြီး မှီချိုးမျှစ်ချိုးပြောဆိုပစ်တာတွေကို တွေးမိတိုင်း အားနာနေရ၏။ ကေတုအကျင့်ကိုက ရုပ်ပလာ၊ ရုပ်ပလာနဲ့ မဆင်မခြင် ပြောဆိုတတ်တာကြီးကိုက မှားသွားသည် ။ အားနာလိုက်

တာနော်၊ အုပ်စိုးအား အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး ကေတု အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။ ။

“အမေ”

“ဟင် ... ကေတု သမီးသင်တန်းတွေတက်တာ အဆင်ပြေရဲ့ လားကွယ်၊ အလုပ်လျှောက်ထားတာရော ရပြီလား၊ အမေတော့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုပဲတွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်”

အမေက ကေတု ဂျာနယ်လိုက်ပို့နေတာ မသိ။ သမီးအား အလုပ်ကြံမင်းတေ့လုပ့်ရမယ့်အမေ အစိုးရိမ်ဆုံးပင်။ အမေလေဖြတ်ချင်သလိုဖြစ်သွား၍ အိပ်ရာထဲလဲနေသည်။ ။ အမေ့ကိုဆေးကုဖို့ ကေတု ငွေရှာနေတာပါ။ အုပ်စိုးဆီက ရထားတာ။ အုပ်စိုးက ရပ်ကွက်တွေအများကြီးရှိတယ်။ သူဌေးရပ်ကွက်ပဲ ကေတုကိုပေးတာပါ။ ။ အမေ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ ။

“အမေ့ကြောင့် ကေတုပင်ပန်းနေပြီလားကွယ်”

“အမေကလည်း ကေတုမှာ ပင်ပန်းစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူးနော်၊ ဘွဲ့တောင်ရတော့မယ့်ဟာကို အခု ကေတုလုပ်ရတဲ့ ကုမ္ပဏီက တက်လမ်းတွေအများကြီးရှိပြီး ပင်လည်း မပင်ပန်းဘူးလေ”

“အေးပါကွယ် ... သမီးလေး အရည်အချင်းရှိတာ အမေယုံပါတယ်၊ ကဲ ရေချိုးတော့ ညစာစားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကေတုက ပျော်သလိုပဲ နေတတ်တာ အမေအကျင့်လုပ် ပေးထားတာလေ။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး ဝတ်ဆင်ပြီး နေချင်သလိုနေပေမယ့် ကေတုမာနကိုတော့ လာမထိနဲ့။ ။ အုပ်စိုးလို ပြောမနာ

ဆိုမနာကောင်တောင် ကေတုကို ရိသဲ့သဲ့ လာပြောတာနှင့် အသေပဲ။
ကေတု ရေချိုးလိုက်သည် ။ အမေက အလုပ်အကိုင်တွေ တဖြည်းဖြည်း
လုပ်ကိုင်လာနိုင်၍ ထမင်းပွဲပြင်ထား၏။ အမေက အလုပ်လုပ်မှ ကျန်း
မာတာဟု ပြော၍ ကေတုလည်း မတားတော့ဘဲ လွှတ်ထားလိုက်သည် ။

“လာ ... သမီးလေး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီမှာ လေ ကေတုလေးကြိုက်တဲ့ ကြက်သားပေါင်း၊ အမေ သေသေ
ချာချာချက်ထားတာလေ”

ကေတုက ဆင်းရဲပေမယ့် အစားအသောက် ကောင်းကောင်း တွေကို
တော့ ကြိုက်မိသည် ။ အမေကလည်း ချက်ကျွေးတတ်၏။ ကေတုအကြို
က်ပဲ။ ထမင်းပွဲမှာ ထိုင်ပြီး အမေပျော်ရွှင်ကျေနပ်စေရန် ကေတု ထမင်း
ကို အားပါးတရစားပစ်လိုက်သည် ။

“စားလို့ ကောင်းလားဟင် ကေတုလေး၊ အမေ အလုပ်မလုပ်နိုင်
တော့လို့ ကေတုလေးကြိုက်တဲ့ အကောင်းစားဟင်းတွေ ချက်မကျွေးနိုင်
ဘူးကွယ်”

“ကေတုက ကြေးမများ ပါဘူးအမေရာ အခြေအနေအရပါ၊ ကောင်း
ကောင်း မစားရလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး”

“လိမ္မာတဲ့ သမီးလေး၊ တော်လည်း တော်တယ်၊ ထက်လည်း ထက်
တယ်၊ အမေစိတ်ချမ်းသာလိုက်တာ”

အမေပျော်တော့ ကေတုလည်း ပျော်မိသည် ။
ကေတုရှာဖွေကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရမယ့် အလှည့်မှာ အမေကို ပျော်ရွှင်
ငြိမ်းချမ်းစွာ စားသောက်နေစေချင်ပါတယ်။ ထမင်းစားပြီးတော့ ကေ

တုအခန်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ကေတု မနက်ဂျာနယ်ပို့ပြီး တစ်နေ့ ကုန် အခမဲ့သင်ပေးတဲ့ သင်တန်းတွေမှာ လိုက်တက်နေ၏။ ကေတု မရှက်ပါဘူး။ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်စားတာပဲဟာ။ လောလောဆယ် ဝင်ငွေရတဲ့ အလုပ်က မလွယ်သဖြင့် သူငယ်ချင်းအုပ်စိုးအား အနိုင်ကျင့်ပြီး ဝင်ငွေရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

“မဖြစ်ဘူး၊ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ အမြန်ရှာရမယ်၊ ကေတု ဒီလိုအလုပ်မျိုးတွေလုပ်နေတာ အမေသိသွားရင် စိတ်ထိခိုက်ပြီး သေလိမ့်မယ်”

ကေတုက ဘဝကို ရုန်းကန်ရမှာ မကြောက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ ကိုယ် ကျရာဘဝမှာ ပျော်သလိုနေဖို့ ပဲ လိုအပ်တယ်။ ကေတုအိပ်ဖို့ မျက်လုံး တွေကိုမှိတ်မှ ဟိုလူကို မြင်ယောင်နေသည် ။ လူချောပဲ။ ကေတု တွေ့မြင်ဘူးသမျှမှာ တော့ တော်တော်ခန့်တယ်။ ပန်းတော်ဝင်ခြံကြီးထဲကလူတွေ အိမ်အလုပ်သမားတွေကအစ ကြီးကျယ်ခမ်းနားနေကြတယ်။ ဒီလူကတော့ သိပ်ပြီး မကြီးကျယ်သလိုပဲ။ ကေတု စွပ်စွပ်စွဲစွဲနဲ့ ပြောချင်တာတွေပြောနေတာကို ဒေါသတကြီး မာန်မာနတွေနဲ့ မတုံ့ပြန်ဘူး။ ဖောက်သည် အိမ်တောင် စပ်ပေးလိုက်သေးတယ်။ ကေတုကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းထုတ်လိုက်တဲ့ အန်တီကြီးနဲ့ ရုပ်ရည်လည်း မတူဘူး။ ဒီတစ်ခါ သူစပ်ပေးတဲ့ အိမ်ကိုတော့ တရိတသေနဲ့ သတိထားဆက်ဆံရမယ်။ တော်ဝင်နွယ်ခြံကြီးကို မပို့တော့ဘူး။ နေပေါ့၊ ကေတု နမော်နမဲ့လုပ်တာ မှားသွားပေမယ့် မတူမတန်သလို အော်ဟစ်မောင်းထုတ်ဖို့ တော့ မကောင်းပါဘူးလေ။ ကေတု အိပ်ပျော်အောင်ပဲ ကြိုးစားလိုက်သည် ။

“ကေတုရေ သမီးလေး ထတော့လေ၊ အ လုပ်သွားရဦးမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

အမေနှိုးမှ ကေတု အိပ်ရာကနေ လူးလဲထလိုက်တော့ ဘယ်နှနာရီ
လဲဆိုတာ ကြည့်စရာနာရီပင်မရှိ။ နှိုးစက်လေးတစ်လုံးလောက်တော့
လိုချင်လိုက်တာ။ လက်ပတ်နာရီလေးတစ်လုံးလောက်ရှိရင်လည်း ကော
င်းမှာ ပဲ။ ကေတု အိပ်ရာကထသည် ။

“ဒေါ်လေးသွဲ့ရေ ... ကေတုနှိုးပြီလား၊ ဒီနေ့လည်း အိပ်ရာထနောက်
ကျပြန်ပြီလား”

အိမ်ပေါ်ကို ဂျာနယ်တွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနှင့် အုပ်စိုး တက်လာသ
ည် ။

“နှိုးပြီ မောင်အုပ်စိုးရေ၊ မင်းရော ဂျာနယ်တွေလိုက်ပို့တော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပို့မှာ ပါ၊ ကေတုကို ပြောစရာရှိလို့ ဝင်လာတာပါ ဒေါ်လေး
သွဲ့၊ ကေတု မြန်မြန်လုပ်လေ နင်သင်တန်းတွေလည်း သွားရဦးမယ်၊ အ
လုပ်တွေလည်း နောက်ကျနေပြီဟ”

“အေးပါဟ ... ငါသိပါတယ်၊ ငါက ညဆိုရင် စာမေးပွဲတစ်ခုအတွက်
စာတွေကျက်နေရလို့ ပါဟာ”

အုပ်စိုး ဂျာနယ်တွေယူပြီး ရောက်လာတာ ကေတု မျက်လုံးတော့ပြူး
သွားရသည် ။ အမေသိသွားရင် ဒုက္ခပဲ။ အရင်က အုပ်စိုး လမ်းထိပ်ကပဲ
စောင့်နေတာ၊ ကေတုမျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲပြီး အမေ့ကို နှုတ်ဆ
က်ကာ ထွက်လာခဲ့သည် ။

“နင်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့ အိမ်လာရတာလဲဟ၊ အမေသိသွားရင် ဘ
ယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ငါ ဓာတ်ပေါက်ပါတယ် ကေတုရ၊ နင်နောက်ကျနေတော့ ငါလိုက်
လာရတာပေါ့”

“ငါ နှိုးစက်လေးတစ်လုံး လိုချင်လိုက်တာ”

“ကေတု”

“ဟင်”

“နင့်ကို နမော်နမဲ့တဲ့ ၊ ရုပ်ပလာ ရုပ်ပလာမလုပ်ဖို့ ငါလာသတိပေးတာဟ၊ ပြီးတော့ နင့်အတွက် အလုပ်တစ်ခု ပြောထားတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဒီဂျာနယ်ပို့တာက မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မသင့်တော်ဘူးလေ၊ နင်ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပါ”

“ရပါတယ်ဟ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ပိုက်ဆံရမယ့်အလုပ်ဆိုရင် လုပ်မှာ ပဲ၊ ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေတာလေ”

“ငါကတော့ နင့်ကို ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ရမယ့်အလုပ်လေးတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်စေချင်တာ”

“ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲ၊ ရုန်းကန်ရမှာ ပဲလေ၊ ငါ့ကံပဲပေါ့ အုပ်စိုးရ၊ ဒါပေမဲ့ ကေတုကိုတော့ လျှော့တွက်မထားနဲ့ နော်၊ ရည်မှန်းချက်ကကြီးတယ်ဟ”

“သိပါတယ်၊ အနံကြီးကွင်းကျယ်ရယ်၊ နင် ဂျာနယ်ပို့တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ချင်ရင်လည်း အမှားအယွင်းမရှိအောင် လုပ်ဟ၊ နင်ပို့နေတဲ့ နေရာက လူကြီးလူကောင်းဟ”

“ပေးစမ်းပါဟာ ငါ့အတွက်ကိုယ်တာတွေ၊ နင်သိပ်စကားများ တာပဲ”

“ကေတု”

“ပြော”

“တော်ဝင်နွယ်ကို မပို့နဲ့ တော့၊ အဲဒီအိမ်ကအဘိုး ခါးကျိုးသွားတယ် ဆိုလားပဲ”

“ဘာ”

“အဲဒီအိမ်က အလုပ်သမားကောင်မလေးနဲ့ လမ်းမှာ ငါနဲ့ တွေ့တာ ဟ၊ နှင့်ကြောင့် အဘိုးကြီး လဲကျသွားပြီး ခါးမျက်သွားတယ်တဲ့ ၊ နှင့်ကို အားလုံးက ဒေါသထွက်ပြီး လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူးတဲ့ ”

ဟိုလူ ကေတုကို မတောင်းပန်ပေးဘူးလား။ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။ ကေတုကလည်း ကေတုပဲ တိုက်ထဲအထိဝင်ပြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပင် သွား၍ တောင်းပန်ပစ်ချင်လာရသည် ။ ကေတုနဲ့ တွေ့ခဲ့တဲ့ လူက တော့ စိတ်သဘောကောင်းပုံပါပဲ။ သူမလုပ်ရပ်အတွက် ကေတု နောင် တရနေ၏။ ကေတု အမှားပဲ။ ဘယ်လိုပဲ တောင်းပန်ရတောင်းပန်ရ တောင်းပန်ချင်နေသည် ။

“ရော့ ... နှင့်အတွက်ဂျာနယ်တွေ၊ စောစောပို့နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ ကေတုရာ၊ နှင့်အတွက် ငါစိတ်ပူတယ်”

“အဟဲ ... ဘာမှ ပူမနေနဲ့ အုပ်စိုး၊ ငါ့အတွက်သာ လိုက်ပူနေရင် နင် အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အဘိုးကြီးဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ကေတုက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စက်ဘီးပေါ် လွှားခနဲခုန်တက်မောင်း သွားသည် ။ အုပ်စိုး စိတ်ပူနေရ၏။ ကေတုက ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ကောင်မလေး။ ဘဝအတွက်တော့ အားမာန်အပြည့်နှင့် ကြိုးစားရုန်းကန်နေသူ ပင်။ စိတ်တော့မာသည် ။ ငယ်သူငယ်ချင်း ကောင်မချောလေး ကေတု ကို အုပ်စိုး သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက်ပိုကာ သံယောဇဉ်တွယ်နေရပေမယ့် အရိပ်အယောင်လေး တစ်စွန်းတစ်စပင် မပြရဲ။ ကေတုက ယောက်ျားတွေကို သိပ်ပတ်ပတ်သက်သက်မလုပ်။ ဘဝမှာ ရုန်းကန်ကြိုးစားနေရ

လို့ ရည်းစားထားဖို့ လုံးဝစိတ်မကူးဘူးတဲ့ ။ အုပ်စိုးလည်း ဘဝကို ရုန်း
ကန်နေရတာပဲ။ အုပ်စိုး စက်ဘီးပေါ်တက်ပြီး သူ့အလုပ်သူလုပ်ဖို့ ထွက်
လာခဲ့သည် ။

*